

РЕШЕНИЕ

№ 494

гр. Русе, 03.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – РУСЕ, II НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Боян П. Войков

при участието на секретаря Елка П. Цигуларова
като разгледа докладваното от Боян П. Войков Административно
наказателно дело № 20234520200760 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 58д и сл. ЗАНН.

Образувано е по жалба на Р. И. А., ЕГН: *****, с адрес ***, чрез адв. С. М., със съдебен адрес ***, против Наказателно постановление № 23-1085-001145/03.04.2023 г. на началник група в Сектор „Пътна полиция“ към ОД МВР – Русе, с което на жалбоподателя са му наложени наказания „глоба“ в размер на 2 000 лв. и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 24 месеца.

Жалбоподателят счита обжалваното наказателно постановление за незаконосъобразно. Твърди, че в късния следобед на 22.03.2023 г. бил паркирал лекия си автомобил с рег. № Р 1474 ВР на ул. „Рига“ в близост до кръстовището с ул. „Будапеща“ в гр. Русе. Посетил бившата си съпруга В. М. А., с която поддържали добри отношения, като пристигайки в апартамента □ тя му предложила да го почерпи и той не отказал. След десетина минути взел решение да остане и да ношува при нея. В рамките на проведен разговор бившата му съпруга го помолила да даде още известна сума пари за децата им и тъй като жалбоподателят не носил такава, а имал скрити парични средства в колата, отишъл до същата за да ги вземе. Вече бил извадил парите, когато

забелязал да преминава автомобил на „Общинска полиция“, като няколко дни преди това имал конфликт с лица от същата структура и затова си позволил да отправи забележка в посока на преминаващите. Бил подминат от този автомобил, когато се канел да излиза, но бил заобиколен от двама служители – мъж и жена, които отправили искане към него да си представи документите. Докато го правел, единият от тях заявил, че жалбоподателят бил употребил алкохол. Жалбоподателят възразил, че въпреки това не е карал лекия автомобил. Обяснили му, че щели да дойдат служители от Сектор „Пътна полиция“ да го изпробват за алкохол, като скоро пристигнал техен автомобил. След покана да бъде изпробван с техническо средство отказал, защото не управлявал този автомобил нито към момента на проверката, нито към момента на пристигане на служителите на „Общинска полиция“, а автомобилът бил паркиран на това място дълго преди това и жалбоподателят се върнал само да вземе определени вещи. Независимо от така дадените обяснения му бил съставен АУАН за отказ да му бъде извършена проверка с техническо средство, а в последствие му било издадено и НП. Счита, че не е извършил нарушението, което му е вменено. Субект на административнонаказателна отговорност по чл. 174, ал. 3 ЗДвП бил водач на МПС, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта. В конкретния случай жалбоподателят не бил водач, доколкото разпоредбата на § 6, т. 25 ДР на ЗДвП квалифицирала „водач“ като лице, което управлявало пътно превозно средство. Управлението се изразявало в манипулиране органите на автомобила, в това число и в привеждането на двигателя в работно състояние. В конкретния случай двигателят бил изгасен, а контактният ключ бил в джоба му. Не е правил опити да го постави на мястото му, нито имал такова намерение. Самото присъствие на жалбоподателя на предната лява седалка не го правило водач, без да е извършил каквото и да е действие по привеждане на автомобила в движение, преустановяване на същото или поне запалване на двигателя. Моли за отмяната на обжалваното наказателно постановление, като претендира и разноски за производството.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява лично, представлява се от упълномощения защитник адв. С. М., който поддържа жалбата и моли за отмяната на обжалваното наказателно постановление. Счита, че са налице две групи свидетелски показания – от една страна на служителите на „Общинска

полиция“ и КООРС, а от друга – тези на бившата съпруга на жалбоподателя и присъствалия по време на конфликта свидетел М. В.. Показанията между двете групи свидетели си противоречали. Предвид данните за наличието на предходен конфликт между служителите на „Общинска полиция“ и жалбоподателя се създавало усещането, че показанията на разпитаните служители на СЗ „КООРС“ и „Общинска полиция“ били уеднаквени по повод факта, че жалбоподателят е управлявал лек автомобил. Налице били несъответствия в дадените от тях показания, като единият свидетел заявил, че жалбоподателят се е движел със скорост около 50-60 км/ч, а другият – че и двете коли са се движили с 20 км/ч. По същия ред стояли нещата и с цвета на управлението от жалбоподателя автомобил, единият свидетел заявил, че бил черен, другият – червен или вишнев. Различия имало по отношение и заявеното място, където жалбоподателят е паркирал, като единият служител заявил, че нарушителят е паркирал отляво, а другият служител – че е паркирал отдясно. От разпита на св. А. се установявало защо жалбоподателят се намирал повторно в автомобила, където бил установен от служителите на „Общинска полиция“, а св. М. В. се установила атмосферата на извършената от служителите проверка. Не било спорно, че жалбоподателят е отправял обиди към служителите на „Общинска полиция“, както и че е употребил алкохол, но не били налице доказателства, че е управлявал лек автомобил. Моли за отмяната на обжалваното наказателно постановление.

Административнонаказващият орган, редовно призован, не се явява и не се представлява.

Районна прокуратура – Русе, редовно призована, не изпраща представител.

Жалбата е подадена в законоустановения 14-дневен срок на 11.04.2023 г., при положение че Наказателното постановление е било връчено на нарушителя на 03.04.2023 г., поради което се явява процесуално допустима.

По същество жалбата се явява **НЕОСНОВАТЕЛНА**.

Наказателно постановление № 23-1085-001145/03.04.2023 г., на началник група в Сектор „Пътна полиция“ към ОД МВР – Русе е издадено против Р. И. А. за това, че на 22.03.2023 г., около 17,30 ч, в гр. Русе, на кръстовището на улиците „Рига“ и „Будапеща“, в посока бл. „Райна Княгиня“, в условията на нормална видимост и мокра пътна настилка,

управлявал лек автомобил марка „Нисан“ с рег. № Р 1474 ВР, собственост на Л.Д., като извършил нарушение, отказвайки да бъде изпробван за наличие на употреба на алкохол с техническо средство Алкотест 7510 с фабр. № ARBB 0089, тъй като бил установен от автонаряд на „Общинска полиция“ да управлява лек автомобил. Жалбоподателят отказал да даде кръв за медицинско изследване, поради което виновно нарушил разпоредбата на чл. 174, ал. 3 ЗДвП.

По делото се установява, че на 22.03.2023 г., около 17,30 ч, служителят на „Общинска полиция“ св. И. Д. И. в съвместно организиран автонаряд със служителите на СЗ „КООРС“ към Община Русе св. П. А. М. и св. Д. И. Ц. извършвали обход на патрулен участък в кв. „Здравец“ в гр. Русе със служебен автомобил „Тойота“ с рег. № Р 8136 КС. Същите се движили по ул. „Яна войвода“ като направили десен завой по ул. „Рига“ и продължили към кръстовището □ с ул. „Будапеща“. От лявата им страна имало паркирани леки автомобили. Срещу себе си те забелязали движещ се в противоположната на тяхната посока лек автомобил „Нисан Микра“. При така създамата се ситуация било невъзможно двата автомобила да се разминат, поради което лекият автомобил „Нисан Микра“ се опитал да влезе между спрелите отстрани автомобили, но не успял да се изнесе достатъчно и да освободи необходимо пространство за преминаването на автомобила на „Общинска полиция“. Св. И. И. казал на водача на автомобила „Нисан“ да се изнесе малко по-напред, за да се разминат, но вместо това последният направил няколко движения с управлявания от него лек автомобил напред и назад, след което започнал да отправя обиди към служителите на СЗ „КООРС“. Поради това св. И. И. активирал светлинната сигнализация на патрулния автомобил и разпоредил на водача на лекия автомобил „Нисан“ да изключи двигателя, както и да представи документите си за проверка. Служителите на „Общинска полиция“ и СЗ „КООРС“ установили, че водачът на автомобил „Нисан“ е жалбоподателят Р. И. А., който проявявал признаци, че е употребил алкохол, поради което служителите поискали съдействие от Сектор „Пътна полиция“, за да бъде водачът изпробван за алкохол. На място били изпратени служителите на Сектор „Пътна полиция“ към ОД МВР – Русе св. М. Р. И. и св. И. Б. И.. Те установили, че жалбоподателят А. бил видимо употребил алкохол, като същият отказал да бъде изпробван с техническо средство, както и да даде кръв за медицинско изследване, поради което св. М. И. съставил

АУАН Серия GA № 875599/22.03.2023 г. против жалбоподателя за това, че той отказва проверка с техническо средство за установяване на алкохол в кръвта, за изследване с доказателствен анализатор и за медицинско изследване. Тогава жалбоподателят заявил, че въобще не е управлявал лекия автомобил. По време на съставянето на АУАН на място дошла и св. В. М. А., която била бивша съпруга на жалбоподателя, както и негов приятел – св. М. В. В.. След съставянето на АУАН на същото място дошло неустановено по делото лице, което преместило спрения автомобил „Нисан Микра“.

Тази фактическа обстановка съдът установи чрез разпита на актосъставителя и на свидетелите по делото, както и въз основа на приложените писмени и веществени доказателства.

Актът и наказателното постановление са съставени при спазване императивните изисквания на ЗАНН. Същите съдържат всички необходими за тяхната редовност от формална страна реквизити, визирани в чл. 42 и чл. 57 ЗАНН. В акта за установяване на административно нарушение, въз основа на който е издадено оспореното наказателно постановление, а така също и в самото наказателно постановление, са намерили отражение всички обективни признаци на състава на нарушението, за което е ангажирана отговорността на жалбоподателя, а така също и конкретната законова разпоредба, под която са субсумирани фактите, установени от административния орган и санкционната норма, въз основа на която е ангажирана административнонаказателната му отговорност. Не е налице противоречие между приетите за установени факти, нормата под която същите са субсумирани и санкционната разпоредба, въз основа на която е ангажирана отговорността на санкционираното лице.

В настоящия случай не е спорно, че към момента на съставяне на процесния АУАН жалбоподателят А. е употребил алкохол и че се е държал грубо спрямо служителите на „Общинска полиция“ и СЗ „КООРС“ на Община Русе. Спорно обстоятелство, както и от значение за ангажиране административнонаказателната отговорност на жалбоподателя, се явява това дали той действително е управлявал лекия автомобил „Нисан Микра“, т.е. дали същият е разполагал с качеството на „водач“ по смисъла на § 6, т. 25 ДР ЗДвП. По смисъла на тази разпоредба „водач“ е лице, което управлява пътно превозно средство или води организирана група пешеходци, което води или кара впрегатни, товарни или ездитни животни или стада по пътищата.

Управлението на ППС се изразява с боравене на уредите за контрол на същото, привеждането му в движение, привеждането му от движение в спряло състояние, предприемане на маневри и т.н.

В настоящия случай преки свидетели на това дали жалбоподателят е управлявал лек автомобил се явяват само и единствено св. И. Д. И., св. П. А. М. и св. Д. И. Ц.. Сочените от жалбоподателя свидетели – св. В. М. А. – бивша съпруга на същия, и св. М. В. В., макар и да са възприели момента, когато служителите на Община Русе са спорели с жалбоподателя, не са присъствали в момента, когато лекият автомобил „Нисан Микра“, управляван в жалбоподателя, е бил в движение, както и преди пристигането на служителите на Община Русе на местопроизшествието, поради което техните показания, макар и в същите да заявяват, че не са видели жалбоподателя да управлява лек автомобил, се явяват опосредени спрямо въпроса дали жалбоподателят действително е управлявал или не. Тези техни показания касаят момента, в който са възприели спрелия лек автомобил, който обичайно жалбоподателят управлява, а именно „Нисан Микра“, но този факт сам по себе си не би могъл да изключи и версията на служителите на Община Русе, че по-рано този автомобил е бил в движение и е бил управляван от жалбоподателя. Във връзка с показанията на св. А. за това, че жалбоподателят по-рано е бил при нея, дори и да се приеме казаното от нея за вярно, отново не би изключило възможността жалбоподателят действително да е привел в движение лекия автомобил „Нисан Микра“ в един по-късен момент след посещението си при св. А.. Освен това показанията на тази свидетелка следва да бъдат ценени през призмата на възможна нейна заинтересованост, доколкото същата поддържа близки отношения с жалбоподателя и след разторгването на брака помежду им, както и че същата е зависима от издръжката, която той плаща за трите им деца, поради което би имала евентуален интерес жалбоподателят да не бъде наказван.

Съдът не намира причина да не кредитира показанията на св. И. Д. И., св. П. А. М. и св. Д. И. Ц.. Макар и същите да застъпват сравнително по-различна теза за разлика от свидетелите А. и св. В. за настъпването на събитията, то съдът намира, че има един момент, в който показанията и на двете групи свидетели са еднопосочни, а именно, че след съставянето на АУАН против жалбоподателя за отказа му да бъде изпробван за алкохол, неговият автомобил е бил изместен от трето лице. Това обстоятелство е от

съществено значение, тъй като ако автомобилът е бил действително паркиран равно до тротоара, както твърдят едновременно св. А. и св. В., то тогава не би имало причина същият да бъде изместван. Освен това, в известно противоречие с житейската логика, се явява обстоятелството, че паркиран автомобил, който не е бил привеждан в движение и не е спрял така, за да пречи на движението, ще бъде с включени аварийни светлини така, както заявява св. В.. Освен това, видно от приложените веществени доказателства – 2 бр. фотоснимки на лек автомобил „Нисан Микра“ с рег. № Р 1474 ВР, същият не е паркиран равно до тротоара, както твърдят св. В. и св. А., а е значително изнесен към средата на пътното платно. Поради това съдът намира, че следва да кредитира основно показанията на св. И. Д. И., св. П. А. М. и св. Д. И. Ц. във връзка със спорното обстоятелство дали жалбоподателят е управлявал лек автомобил „Нисан Микра“, тъй като техните показания съответстват на описаната обстановка, че е било невъзможно служебният автомобил да се размине с управлявания от жалбоподателя автомобил, както и че последният бил спрял по такъв начин след даденото му разпореждане да спре, че се затруднявало движението по улицата, което било вече веднъж затруднено поради паркиралите автомобили. Показанията на служителите на Сектор „Пътна полиция“ към ОД МВР – Русе св. М. Р. И. и св. И. Б. И. също следва да бъдат ценени относно отказа на жалбоподателя да бъде изпробван с техническо средство за наличието на алкохол в кръвта му, както и да се подложи на кръвно изследване за установяване на това обстоятелство. По отношение основния спорен момент по делото, а именно дали жалбоподателят е управлявал, същите пресъздават казаното им от служителите на СЗ „КООРС“ и Общинска полиция за това, че нарушителят е управлявал лек автомобил „Нисан Микра“. Същите са били и свидетели на заявеното от нарушителя, че не е управлявал МПС към него момент.

Неоснователни са твърденията на жалбоподателя, че св. Ц. и св. М. излагали противоречиви обстоятелства относно това в коя страна е бил спрял автомобилът на жалбоподателя. И двамата заявяват, че това е било в страната на пътното платно, в която е имало паркирани автомобили. Тя се пада ляво по посока на движение на служебния автомобил и дясно по посока на движение на лекия автомобил „Нисан“. Във връзка с това дали служителите помнят цвета на автомобила следва да се отбележи, че в приложената на л. 13 от делото Докладна записка те са посочили, че спреният автомобил „Нисан“ е

бил черен на цвят, като в такъв смисъл са и показанията на св. Д. Ц., Св. П. М. заявява, че автомобилът е бил червен или вишнев, като следва да се отбележи, че вишневият цвят всъщност е тъмночервен такъв, следователно и двамата свидетели са възприели, че автомобилът е тъмен на цвят, поради което не може да бъде прието твърдението на защитника, че е налице съществено противоречие в показанията на тези свидетели. Също така не може да се очаква, че свидетелите биха имали абсолютно перфектни спомени за всички всевъзможни странични обстоятелства, отделно от главния факт, а именно управлението на МПС. По същия начин стои въпроса и с противоречията на св. Ц., М. и И. във връзка с това с каква скорост се е движел жалбоподателят, доколкото субективните възприятия относно скоростта на насрещно движещо се превозно средство могат да бъдат различни. В този смисъл като най-достоверни относно скоростта на жалбоподателя следва да бъдат кредитирани показанията на св. И. Д. И., тъй като той е управлявал служебния автомобил и съобразно изобразената на скоростомера скорост е могъл да направи по-точна преценка за скоростта и на насрещно движещото се превозно средство. Същият е заявил, че и двете участващи към него момент в движението превозни средства са се движили със сравнително ниска скорост, но въпреки това поведението по време на управление на МПС от страна на жалбоподателя било видимо неадекватно, като същият не преценявал ситуацията и пространството. Съдът счита, че макар наличието на минимални различия в показанията на разпитаните служители на „Общинска полиция“ и СЗ „КООРС“ в Община Русе, те не са от такова значение, което би могло да придаде недостоверност на същите, респективно да наведе съмнение за тяхната обективност и безпристрастност, доколкото тези свидетели не могат да помнят абсолютно всяка една подробност във връзка с нарушението, но от техния разпит се установява, че същите са възприели движението на управлявания от жалбоподателя лек автомобил „Нисан Микра“, както и че същият е имал затруднения в опита да се размине със служебния автомобил и са били налице видими признаци за това, че може да е употребил алкохол.

За да е налице съставът на административното нарушение по чл. 174, ал. 3, пр. 1 ЗДВП, е необходимо санкционираното лице да е водач на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина, който да откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата

на алкохол в кръвта или който да не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му.

В настоящия случай, с оглед направения по-горе анализ на доказателствата по делото, се установява, че жалбоподателят Р. А. притежава качеството на „водач“ на пътно превозно средство, тъй като е бил установен да управлява такова от св. И. Д. И., св. П. А. М. и св. Д. И. Ц.. Поради това той е бил длъжен да се съобрази с повелителните предписания на разпоредбата на чл. 174, ал. 3, пр. 1 ЗДвП и да съдейства за извършването на проверка с техническо средство или да даде кръв за медицинско изследване за установяване на алкохол в кръвта му. Жалбоподателят А. категорично е заявил отказа си пред горепосочените трима свидетели, както и пред служителите на Сектор „Пътна полиция“ към ОД МВР – Русе, които имат правомощия за осъществяване на пътен контрол, в това число и по отношение установяване наличието на алкохол в кръвта на водачите на ПСС, св. М. Р. И. и св. И. Б. И.. В хода на анализа на събраните по делото доказателства беше опровергана тезата на жалбоподателя, че не е управлявал моторно превозно средство към момента на установяване на нарушението, поради което съдът намира, че нарушението е установено правилно и законосъобразно.

От обективна страна нарушителят А. е отказал да бъде изпробван с техническо средство, както и да даде кръв за лабораторно изследване с цел да бъде установена концентрацията на алкохол в кръвта му. От субективна страна това Д.и.е е осъществено при форма на вината пряк умисъл, тъй като жалбоподателят е съзнавал, като правоспособен водач, задължението си да съдейства при извършването на проверка за установяване концентрацията на алкохол в кръвта му, съзнавал е и противоправния характер и общественотоопасните последици на отказа да бъде изпробван с техническо средство и да се подложи на кръвно изследване и пряко е целял настъпването на тези последици.

Макар и кумулативно предвидените административни наказания за осъществяване състава на това административно нарушение да са сравнително високи спрямо наказанията, предвидени за други състави на административни нарушения по ЗДвП, не е налице възможност за тяхното

намаляване или редуциране, защото тези санкции са определени в санкционната норма в абсолютен размер. Съгласно чл. 27, ал. 5 ЗАНН не се допуска определяне на наказание под предвидения най-нисък размер на наказанията глоба и временно лишаване от право да се упражнява определена професия или дейност, освен в предвидените в закон случаи, а настоящият случай не предвижда такава възможност. С оглед и разпоредбата на чл. 189з ЗДвП е изключено приложението и на чл. 28 ЗАНН. За пълнота на изложението следва да се отбележи, че макар от така извършеното административно нарушение да не са настъпили общественоопасни последици, то същото е такова на формалното извършване, за осъществяването му не се изисква настъпването на противоположен резултат, поради което като обществена опасност не се отличава със занижена такава спрямо останалите случаи на подобни административни нарушения, поради което съдът счита, че не е възможно да бъде приложена и разпоредбата на чл. 9, ал. 2 НК във връзка с тази на чл. 11 ЗАНН.

Предвид гореизложеното обжалваното наказателно постановление следва да бъде потвърдено, а жалбата срещу него – оставена без уважение.

Мотивиран така, Русенският районен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 23-1085-001145/03.04.2023 г. на началник група в Сектор „Пътна полиция“ към ОД МВР – Русе, с което на Р. И. А., ЕГН: *****, с адрес ***, са му наложени наказания „глоба“ в размер на 2 000 лв. и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 24 месеца.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване и протестиране в 14-дневен срок от съобщаването му пред Административен съд – Русе.

Съдия при Районен съд – Русе: _____